

HELDENHULDE HELDENFONDS

De Studenten, Oud-Studenten, Hoogstudenten en Oud-Hoogstudenten vullen het een plicht hulde te brengen aan de dappere en helden, wijs moesten het lekenstaat, dikwijls te veel vergeten makkers die op het veld van eer gevallen zijn.

Wij hebben beslist al de graven van onze gesneuvelde medebroeders te versieren.

Een zerk uit stoelkant verwaardigd zal op ieder graf enzer vrienden geplaatst worden met het opschrift:

A
V
K

van

nam. vo. naam
A. FOR H.
R. sneveld

HULDE DER VLAAMSCHE STUDENTEN.

Op het graf der studenten waar reeds een zerk staat zullen wij een plantje neerleggen om hulde te brengen aan den diephetrouwden makker.

Wij voelen het ook een plicht onze eenvoudige volksjongens niet te vergeten, die als onbekende helden als dappere Belgen in des of geen hoekje van de Lijsterstreek begraven liggen. Hunne graven zullen wij ook versieren, zoo de gebiedsdelen het ons toelaten.

Dit werk vangen wij aan en met de welvullende medewerking van iedereen durven wij hopen het tot goede uitdag te brengen.

Wil je een van deze makkers van het veld van vroeger, uit collegiennormaalschool, middelbaar en lerschip, seminariet en hogeschool, wij hebben de vaste overtuiging dat gij allen met ware vaderlandsche gevoelens bezield en de vrijgaveheid van uwen goede labours raad leveren het hier bijzondere balletje zult invullen om aan onze gesneuvelde makkers een warme hulde te kunnen brengen.

In ten algemeen een lijst bestaande uit makkers die aan deze werking kunnen deelnemen, staan deze op opdat alle studenten van de Heldenhulde zouden kunnen medewerken.

Komt een makker te weten welke vertrouwelingen gedaan zijn, dan kan hij bekend worden.

Geliefd de graven u ver vrienden aan te duiden welke ge begeert te zien versieren en de omstandigheden op te geven waarin ze gesneuveld zijn.

NAMENS:

Algemeen K. V. Hoogstudentenverbond : **Dr. Voorzitter** : Dr. F. De Pillecyn, B. 138, 4/P.

Ons Leven : **De Hoofdposteller** : J. Guildeops, hulpdokter, B. 238, I. S. H.

Hoogstudent : **De Hoofdposteller** : J. Van Severen, B. 131, 1/I.

Vlaamsch Verbond te Leuven : **De Voorzitter** : Ingenieur H. D'Haese, B. 46, 1/I.

Vlaamsch Verbond te Gent : **De Voorzitter** : R. Vandavelde, hulpdokter, B. 70, 1/B.

Amicitia : **De Voorzitter** : H. Graves, hulpdokter, B. 230.

K. V. Hoogstudentenverbond van België : **Oud-Voorzitter** : Dr. J. Verduyn, B. 270, IIe g.

Algemeen Studentenscretariaat te Gent : **Dr. A. Debeuckelaere**, B. 42, E. M. H.

K. V. Oud-Hoogstudentenverbond : Prof. Dr. F. Daels, B. 56, CAAB.

N/S Lijsten zullen er gedrukt en aan iedereen gezonden worden van al de medewerkers met aanduiding van gift. Zal ook bekend gemaakt worden de uitgaven en de versierde graven.

Belgiës eerste minister Baron de Brocqueville wijzend naar de gesmeekte Vlamingen:

— "Na den oorlog, eh're amie, zullen die hun Vlaamsch niet meer noodig hebben!"

(Uit "De Toorts" van 29 Juli 1917.)

Le premier ministre belge, le Baron de Broqueville, montrant les Flamands tombés :

— « Après la guerre, chère amie, ceux-là n'auront plus besoin de leur flamand ! »
(Autour du corps, les soldats portent « Flandre »; au pied, un poids : « Francisation »).

Open brief aan den koning van België
Albert I

*Flamingo, gedacht het Guldensporenfeest
(op 5e Augustus, 1914)

Sine.

"Tel vertrouwen in U die bij het inzoen van d
wereldoorlog de Vlaamingen aan het Gulden Sporenfeest &
innerde. Kommen wij tot U, wij, de Vlaamsche soldaten,
Vlaamsche leger, het leger dus van den Yser, om U te zeggen
geschat wat wij lijden, waarom wij lijden, om U te reggen:
we ons bloed voor ons land veil houden doch dat niet.
dienen mag om de hoeven van ons volk窄er toe
halen maar om het vijf te later ademen, vrij te late
leven.

We hebben geen vertrouwen in onze overwinning die ons meer dan ooit tegengaan. De pers, die ons gedwongen heeft te bekampen, wordt gesteund. We wantrouwen de regeringsleider die door ons gescrewd, misbruikt makend van haar gezag ons 85 jaar lang heeft bedrogen. In Eb alleen, o Koning gelezen we nog: op 5^e augustus 1914, rist gij de Vlaamse en Brabantse dorpen aan te spreken, lijk het behoorde, als wildertg aantoonen dat we terecht op Il magen rekenen, zoodals op den aanvoerder van het Spaansche leger in 1302, gij staal hier te velle om recht en eer te verdedigen en zult d. nooit bewust dulden dat ^{dat wij ons dorpen} in uw machthebbenden in die eer en dat recht geklentk worden. Ook daarom komen we Eb ter gelegenheid van het Guldensporenfeest om ons recht te vragen.

"Van af 1830, begon de lijdengeschiedenis van het vlaamsche volk. Ons volk is verachteld, verongelijkt, diep verraden. In België is voor de Walen alles, voor de Vlaamingen niets. We wilden dat de grondwet die reyde dat alle Fransen gelijk zijn voor de wet, geen jedel woord bleef,

Belgiës eerste minister Baron de Broqueville wijzend naar de gesneuvelde Vlamingen :

— "Na den oorlog, ch're amie, zullen dit hun Vlaamsch niet meer nodig hebben!"

(Uit « De Toorts » van 29 Juli 1917.)

Le premier ministre belge, le Baron de Broqueville, montrant les Flamands tombés :

— « Après la guerre, chère amie, ceux-là n'auront plus besoin de leur flamand! »

(Autour du corps, les soldats portent « Flandre »; au pied, un poids : « Francisation »).

Open brief aan den koning van België
(Albert I)

Vlamingen, gedenkt het Guldensporenfeest
(op 5e Augustus, 1914)

Sire.

To vertrouwen in Ils die, bij het ingaan van der wereldoorlog, de Vlamingen aan het Guldensporenfeest hadden innestet. Kommen wij tot Ils, wij, de Vlaamsche soldaten, Vlaamsche leger, het leger dus van den Yser, om Ils te zeggen wat wij lijden, waarom wij lijden, om Ils te zeggen: we ons bloed voor ons land ziel houden doch dat het dienen mag om de boeien van ons volk nauwer toe halen maar om het vijf te laten ademen, vrij te late leven.

We hebben geen vertrouwen in onze oversten die ons meer dan ooit tegengaan. De pers, die ons gedu bekampft, wordt gesteund, we wantrouwen de regering die door ons gestemd, misbruik makend van haer gez ons 85 jaar lang heeft bedrogen. In Ils alleen, o Koning gelopen we nog: op 5^e augustus 1914, wist gij de Vlaamigen aan te spreken, lyk het behoorde, als wildet g aantoonen dat we terecht op Ils mogen rekenen, zoocals op den aanvoerder van het Vlaamsche leger in 1302, gij staal hier te velde om recht en eer te verdedigen en zult d nooit bewust dulden dat hun en uw machthebbenden in die eer en dat recht geklankt worden. Ook daarom komen we Ils ter gelegenheid van het Guldensporenfeest om ons recht vragen.

Ten af 1830, begon de lijdengeschiedenis van hei vlaamsche volk. Ons volk is verachteld, verongelijkt, diep vervallen. In België is voor de Wallen alles, voor de Vlamingen niets. We wilden dat de grondwet die zeide dat alle Belgen gelijk zijn voor de wet, geen jedel woord bleef,

Door Vlaanderen heen

Geillustreerd bijblad

Nieuws van bij U!

Het was een heele beroving toen voor een tijdje in ons landes Meuse en Maas en vocht koude jongens hadden van onze geliefde helden, van achter de vloedlijn kwamen opduiken om aan ons

volk de ellende te verspreiden die te meer het op allen Vlaamsche soldaat, welke nog zijn anders of ZLB vrouw niet heeft vergoten en in herinnering aan geliefd het duurbare vaderland — dat heft altijd voor dezen blijft liggen — zijn Vlaamsche talen niet best wilten vermaledigen van een vreselingen geradenbaaka! Houlemaansfransch, Zij hebben ons doen trillen van angsting, toen zij al die grote oude vrouwe namen noemden van jongens die vervloed werden, geschrapt, gevangen gegezet, verhant, mishandeld, in den dooi gesmeerd of doodgescrewd en daarna omdat zij Vlaams waren!

En gewe van verontwaardiging is ons

Korp. Karel de Schrijver
2^e linie

te praten van Russisch tsarisse; te Havre zette een heele hende kleine taxe, die mitz jongens doodmarteren en uitmoorden om hunne leuzen "na den oorlog zullen er in België geen Vlaamschen meer zijn" getrouw te blijven.

Vroeger schreef een verkoede Vlaamsche dichter: "het bloed des volks roeft; Vlaamsch! en gi' u hoort het niet!" Door het handen van onze kranige Vlaamsche leiders van de frontlijn zal dat

oan de keel gestoken en wij hebben den kreis vunje vlaamsche soldaten, die nich kunnen wegkropoen.

De grootste treursaas in de lange historie geschiedenis die ons volk onder den Duitsche jak heeft doegemaakt, is welke wilde veldslag die kleine boekje dat geschreven werd met het heilige bloed van al de Vlaamsche helden die achterlaadden en wegden den ondertekenaar van de vrede van Havre. Dat soekje dat huis in ons lande de gemeenteraad, loslaadt en als eile op den wazgroep van onze soldaten overal kretsen en ontwaardiging loont.

"Vlaanderen Weetlang aan den Yzer!"

Wat moeten wij, arme Vlaamens, nos

zeggen nu? In deel 1 van dit nummer ontdekken wij zelf dat Engeland niet in ons land uit te schaffen. Te Antwerpen is men hier over ten zweve tegen Engeland opgeschoten. De vluchtingenpers verbergt u de ware toedracht ter Aankondiging.

Marius Thysen: Gij bent het recht als Vlaams dit niet te verdragen! Indien men u niet toegestelt, zit gij van uwen plicht ontslagen, het zelfbeschikkingsrecht is door de Entente erkend!

Carel Mauritius, Basse Marcel, Cees Van Gent: Wij wachten op een daad van de Vlamingen ginder, dan wordt Vlaanderen door de halve wereld erkend, dan is het voor goed gereed en de weg naar den vredesopen! Kijcneert noch niet lijk sokkel, wie men een petal koont en wijzeakt dat het een orangenappel is.

Marcel Remaury: Je broer stelt het goed! Vader te Ronse! Marie nog tikk vroegter! Morder en grootmoeder verlaagten zoó maar u! Lut naam van onza trouwe vriendschap, wensch ik u hier bij mij! Jeanne van de staate stelt het nog altijd goed! Groeten van Laura!

Sisteren Oudon: En je het nog niet best? Vele jongere vrienden wenschen je te zien medelevens aan de richting van ons Nieuw Staatshuis!

Pieterjanus Eede: Dat mag je gerust geloven! Je broer August van de losten. Tegenhoor! Wij wenschen jou wat meer hiž bij! De juts van den Helena Swarthkring staan met ons in 't volle geraag!

Stevens Ons: Met Julie gaat het best! Pieter snijdt te Gent! Je goed ouders wenschen de Engelschen en Franschen naar de man!

De Meir Archiel: Nooit waren wij getuige dat een Duitsche soldaat ondoor getroffen werd! Steeds vertelden de bomen van de "allies" Vlaamsche eigendom en dooden Vlaamsche burgers! Hier is de verontwaardiging ten top gestegen!

Aan den R. — Yzerjongen vraagt gedocumenteerde medewerkers.

Korp. Julius Charpentier 2^e linie

wouding in Holland voor de gruk!

Bertie Thire: Hoe mak je het op je versch sekretariaat? Kan je nuits laten horen van je? Ben je niet benieuwd om weten hoe het hier gaat?

Carelts Josef: Groot nieuw! Machts gaat het erop los! Vang er je voeten aan!

Reynards Palle: Een t.Z. w. Ganer kan je hartelijk gratuleren. Zijn allerman aktiviteit Ouderden ook wel hoogtevraag geworden. Oudleden van de Veepartij zijn als ten revolutionair calieren!

De Brugge Jinte: Je bent een poete

Een Martelaar voor Vlaanderens Vrijheid!

Jacob van Artevelde, wij blijven U trouw!

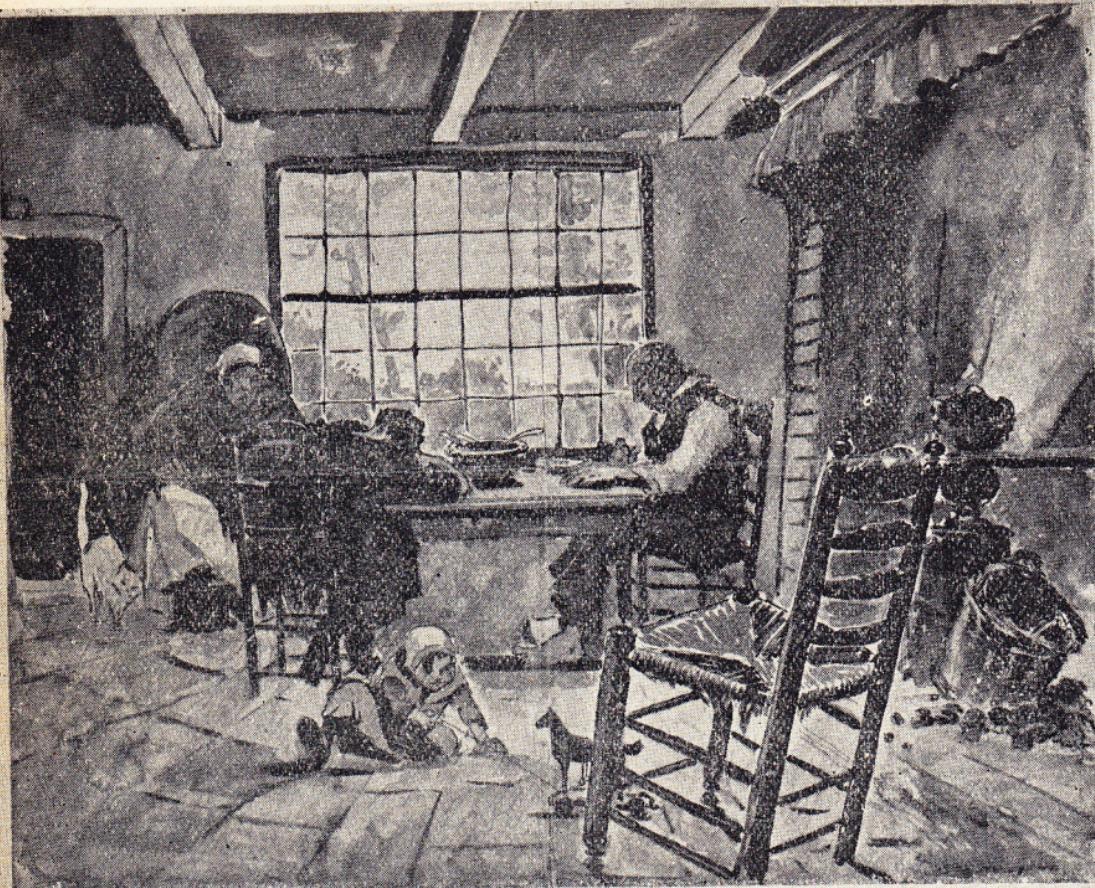
Priester Dr. Paul Van der Meulen, aumoezenier in het Belgisch leger, werd naar de tuchtkompanie op de kale, eenzame fransche rots Cézembre verbannen, omdat hij het recht van zijne Vlaamsche jongens verdedigd heeft.

UN MARTYR POUR LA LIBERTÉ DE LA FLANDRE !

Jacques Van Artevelde, nous te restons fidèles !

Le prêtre Dr Paul Van der Meulen, aumônier à l'armée belge, fut exilé sur le rocher français désert et perdu de Cézembre, parce qu'il a défendu le droit de ses gars flamands.

(Dans le texte flamand il y a une faute « allemande » : verdedigt heeft.)

Zou hij nog leven?

VIVRAIT-IL ENCORE ?

De Engelsche
voorvechters
der beschaving aan
het werk!

Hoe Engeland
het rampsalige
België wil bevrijden!

De ouders, vrouwen en
kinderen van de Belgische
soldaten verminken, hunne
woonsteden platleggen an
de heele rijke streek
herscheppen in een woest
trechterveld.

LES CHAMPIONS ANGLAIS DE LA CIVILISATION A L'OUVRAGE !

COMMENT L'ANGLETERRE VEUT DÉLIVRER LA MALHEUREUSE BELGIQUE !

Estropier les parents, femmes et enfants des soldats belges,
détruire leurs foyers, réduire toute la riche contrée en un champ d'enfonnoirs.

De beschieting van Oostende door de Engelsche vloot op 22. 9. 17.

Op 25, 9, 17, tweede beschrijving van Choncks.

LE BOMBARDEMENT D'OSTENDE PAR LA FLOTTE ANGLAISE LE 22-9-17.

(En dessous, les noms des victimes parmi la population belge.)

Broeders van den Yzer!

Van uit Vrij Vlaanderen, pralend in gouden zonneluister, stuur ik u mijn
nartelijksten broedergróet!

Ik keer weer van een tochtje door ons lieftijke dorpsjes en vriendelijke
steden. De Lente rilt en huppelt over de zwellende vele landouwen. Ik juich
en ik jubel, wijl alom, op dezen stemmigen Méavond, de forsche, vrانke op-
standingskreet weerschalt van uit stampvolle meetingzalen, van uit onze vast-
beraden, onverschrokken pers, van uit de Duitsche en Hollandsche kampen. Toch
schrijnt er weemoed in mijn ziel en, ontroerd, gedenk ik uw leven ginds in de
bloëdgrachten, uw leven van artre, miskende en verachte zweegers

Tot 'ie Mei van dit jaar stond ik ook vóór den Yzer, moest ik ook Havere
en zijn ellendige bende roem en eer helpen bevechten, moest ik ook wroeten en
slaven in 't zweet mijns aanschijns, mijn Vlaamsche spieren en Vlaamsch bloed
ten offer brengen aan wat met de diepste stem van mijn geweten vloekte. O!
dat onmenschelijk, gruwelijk lèven van den Vlaamschen poot in de hoopgraven,
binst de eindeloze marchen en doodelyk nachtwerk, nooit tenden gesjouwd,
nooit genoeg afgebeeld naard den zin van zijn meesters!

Ik gevoel het zoo smartvol, broeders, uw eindeloos martelaarschap nu al
4 jaar aan den gang en maar steeds zonder eenig hooplicht in de toekomst. Want,
ja, de toekomst grinst zo somber, zoo vol dreigend donker, nog wordt, helaas,
eerlang de vrede niet ingeluid.

Engeland, — het grijspland, het land van roof en kleine volkerenverdrukking,
de moordenaar der Boeren en der Ieren, de moordenaar onzer moeders en kinders,
de eerloze opriuer die Servië, Montenegro, Roemenië is het gedrag joeg en ze
lafhartig in den steek liet, — het wil er nog maar niet toe besluiten zijn veroverings-
uzichten op de Duitsche kolonies op te geven.

Frankrijk, — dat in den loop der geschiedenis ons onophoudend bestookte,
onzé steden plat legde en ons'n aanzienlijk deel grondgebied afnam — volhardt
nog steeds Duitsch Elzas-Lotharingen, — in de 17e Eeuw door den Franschen
Koning Lodewijk de 14e van Duitschland gestolen, — te willen inpalmien.

Desnoods zullen ze hun Haversche lakeien wel dwingen, haar uitgeput
legortje een tweeden Yzerslag te doen aangaan en als bruggehoofd te doen
dienen voor de stad Kales.

Broeders, hier ontwaakt Nieuw-Vlaanderen. Een rilling van koortsig,
onweerstaanbaar leven vaart door den lande. We worden een vrij, zelfstandig
volk. Alom staan de mannen en vrouwen rechtop "met hartig hart en koppijen
kop" en zweren dood aan Havere. Alom klapt de grote, geelzwarte Leeuwenvlag
en dreunt dreigend en stormend de machtskreet: In Vlaan deren Vlaamsch!
Uit moet het met het bestuur dat ons 88 jaar verdrukte en vertrapté, dat ons
voor wat goud aan den vreemde verkocht en ons beste bloed ongenadig en wreed-
aardig vergieten deed!!

Vlaanderen Zelfstandigheid is uitgeroept en de regering vervallen ver-
klaard. Straks tekenen we een afzonderlijken vrede en slaan we onverwijd de
handen aan 't werk 'm in ons eigen huis, waar we dan voor goed heer en meester
zijn, een rijk en bloeiend volk te worden.

Streng, onverbiddelijk streng zullen we voor uw beulen optreden; als ze
goit durven weegkeeren: de Haversche paljassen en uw militaire overheid.

(1) Rekenschap zullen we vragen, Bernheim, dwingeland en moordenaar van
ons Vlaamsche jongens, verkrachter van onze Vlaamsche maagden, gij af-
schuwelijk wangedrocht van een joodschen Boche, rekenschap om de traen hier
op aangrijpende meetingen vergoten door zrme, doodbrave moeders, wier zonen
ge om hun grote volksgezindheid de gevangenissen inzond of deed sneuvelen binst
verkenningstochten.

Rekenschap zullen we vragen, in 't aanschijn van heel ons volk, gij allen
de schurftige, ploertige fiëlen, vetgemest met ons zweet en ons bloed en pochend
steeds, een kralenden champagnebeker in de hand, dat al de Vlamingen ten dood
moesten en Vlaanderen van top tot teen zou verfranst worden.

Nietwaar, Minister de Ceuninck, die toen ge nog afdeelingsgeneraal waart,
zoo stralend gelukkig de roemer kondet opheffen op de gezondheid van
al de Vlamingen, gesneveld tijdens de uitzinnige ritten die ge had doen uitvoeren.

Broeders, broeders van gister in de slavernij en den dood, broeders, me-
nog duurbaarder op beden.

Vlaanderen roept u!

Brussel den 23 Mei 1918

Karel de Schaedprijs
korporaal 3^e linie, 7^e kompanie

(1) Au verso de la feuille.

Ministerieele Woorden en Werkelijkheid

Eenige dagen voor de Broqueville als minister in brokken stiel, werd hem vanwege een Kamerlid gevraagd of het waar was, dat de soldaten uit de hockompanie zo slecht behandeld werden. Het antwoord hielde natuurlijk onbekend. Alles was er om te beter!

Het logie « Vlaanderens Weezang aan den Ijzer » weet er echter heel anders, over te vertellen: Behandeling slechter dan dieren, na tot bekroeting een graf voor de honden uit het leger, terwijl men de lichen van Vlaamsche jongens op de loopgraven laat liggen, als sooneer er zich honderden zonheden om ze weg te halen.

Tot sluiting der Broquevillesche woorden geven we onderstaande illustratie:

H. H. Neel

In ons paachterhoek kraas bewegen zij zich vóór
Ee kebbes moet te klagen over dierend'heid.

Jan wonnen u kleur en goed en lach!
Verkoudheid dreigt er voor gedacht.

Min, wie si meenmaal den smaak van talal geest
Dat zu, dans d'overleed; end sietu laten staan.

Geschootende regels worden er zeer lang gespeelt
Men geeft de getraumatiseerde moeders dag en nacht.

De licht verwondes worden achter ons midden rap
behandeld voor des nieuwigen nacht der wetenschap.

De sterke stinken hebben de volkstrekke roet
Gruwelen ook behoeft wachten 't has harja lant.

En sterkt si ggo soldaat, vorigemte is zijn stiel
Men plaetst een monument van kraas dan op zijn graf,

(Vlaamsche Smeder, Gand.)

PAROLES MINISTÉRIELLES EN RÉALITÉ

Quelques jours avant que de Broqueville ne tombe en pièces (cela donne un jeu de mots en flamand. N. d. A.) comme ministre, un membre de la Chambre lui demanda si c'était vrai que, dans les compagnies de punition, les soldats fussent maltraités. La réponse fut naturellement négative. Tout était pour le mieux !

Le petit livre *Vlaanderens Weezang aan den Ijzer* nous présente toutefois les choses autrement : traitement plus mauvais que pour des animaux, et, comme « bouquet », une sépulture pour les chiens de l'armée, cependant qu'on laisse traîner les cadavres de nos garçons flamands devant les tranchées, alors que des centaines se présentent pour aller les chercher.

Nous donnons ici l'illustration suivante à l'appui des mots de de Broqueville.

UN

Livre Noir

DE LA

TRAHISON ACTIVISTE

PAR

RUDIGER

" LE JOURNAL DES COMBATTANTS,,
ORGANE OFFICIEL DE LA
FÉDÉRATION NATIONALE DES COMBATTANTS
11, QUAI DU COMMERCE, 11
BRUXELLES

PREFACE

Ce livre traite des trahisons commises au cours de la guerre par des soldats belges, victimes du maximalisme flamingant, dans les camps de prisonniers en Allemagne et au front de l'Yser. Ce n'est qu'après de longs mois d'hésitation, et après en avoir par deux fois reculé la publication (la première fois vers novembre 1919, la seconde fois en mars 1920), que je me suis décidé à le faire paraître, ne pouvant me résoudre à contribuer indirectement, par mon silence, à des manœuvres qui mènent à la ruine du pays. Je n'accomplis pas ce devoir sans profonde tristesse : parmi ceux que j'accuse, il y en a plus d'un que je voudrais pouvoir estimer, et la cause flamande qui leur fit commettre leurs crimes, reste la mienne.

Est-ce assez dire que les errements des uns ne m'aveuglent pas sur les fautes des autres ?

J'aurais préféré écrire en ma langue maternelle, mais ai cru devoir y renoncer pour des raisons pratiques.

J'ai tenu à user d'indulgence envers les personnes moins gravement compromises, en passant leurs noms sous silence.

Une enquête sérieuse fournira la preuve de tout ce qui est avancé dans ce livre, fruit de longues et minutieuses recherches à caractère purement personnel et privé.

Puisse mon humble et ingrat travail contribuer à délivrer la cause flamande d'individus qui la déshonorent !

Aux Combattants.

Camarades,

En terminant ce livre, je me trouve triste d'avoir dû remuer tant de choses éccœurantes. Mais n'était-ce pas un devoir d'arracher le masque aux ennemis de la patrie ? N'est-ce pas toujours un devoir de proclamer la vérité ?

Avais-je le droit, comme Belge et comme Flamand, de parler en cette matière ?

Pendant la guerre, en Allemagne — où il y avait du danger à le faire — j'ai ouvertement prêché la fidélité au pays et au Roi. Depuis la guerre, en Belgique — où il y avait quelque danger à le faire — je n'ai pas hésité à me conduire en bon compagnon envers des flamingants imprudents, mais honnêtes. Enfin, n'ai-je pas moi-même été l'objet de menées sournoises et haineuses de la part de compatriotes sans discernement et sans caractère, parce que l'activisme ne m'empêcha nulle part et jamais de me sentir « Flamand ».

Camarades flamands,

Pour que, tous ensemble, fiers de notre Droit, nous puissions commencer le travail de justice et de pacification, il nous est un devoir, une nécessité, de poser un glaive nu entre nous autres et la triste bande des perdus. Alors nous réussirons, sûrement ! Par-dessus les têtes des semeurs de discorde et des arrivistes ! Pour le salut et du peuple flamand et du peuple wallon, dont les cœurs droits sont frères et ne demandent qu'à loyalement s'entendre. — Pour ma part, je n'ai jamais failli pour la Belgique : n'est-ce pas un gage que je ne faillirai jamais non plus pour les droits sociaux imprescriptibles du peuple flamand ?

Camarades,

J'ai l'impression de partir en mission, tout seul, par une nuit noire, au milieu des lignes ennemis. Vous seuls, vous savez ce qui se passe en ce moment-là dans le cœur du soldat. Il le fallait !... Mais lorsque, dans quelques heures, vous entendrez sauter la position ennemie, camarades, je vous en supplie, alors, tous, montez une fois encore à l'assaut ! Le pays, c'est nous autres ! Le pays n'a que nous pour oser et pour avoir du cœur ! Et lorsque, nous autres, nous disons : « Nous voulons ! », tous savent que le

chemin mène tout droit, et que la fin est honnête et élevée. Car dans le sang et dans le feu nos âmes se sont épurées à l'état de l'or le plus pur, et dans le grand vide de la Mort nos poumons ont exhalé les derniers germes de la mesquinerie et de l'égoïsme, pour se gonfler ensuite de l'éther léger de l'idéal et du sacrifice ! Debout, camarades ! Allons-y ! C'est pour la patrie, c'est pour nous-mêmes, c'est pour tous nos camarades qui sont restés là-bas !

Et si bien des personnages responsables restent indifférents ou complices, nous avons encore notre bon Roi, notre Chef de l'Yser, qui, au milieu des ministres, qui passent, et des Représentants du peuple, qui trop souvent ne représentent qu'eux-mêmes, saura encore mener la Belgique à l'Honneur et à la Victoire, parce qu'il est le Roi des Belges, et parce qu'il est Grand !

Rudiger.

FIN.